

Księga Przysłów

Rozdział 31

1. Słowa Lamuela króla. Widzenie, którym go ćwiczyła matka jego. **2.** Cóż, miły mój, cóż, miły żywota mego, cóż, miły żądania mego? **3.** Nie dawaj niewiastom majątności twojej i bogactw twoich na zniszczenie królów. **4.** Nie dawaj królom, o Lamuelu, nie dawaj królom wina, bo tam nie masz żadnej tajemnicy, gdzie panuje opilstwo: **5.** by snadź nie pili i nie zapomnieli sądów a nie odmienili sprawy synów ubogiego. **6.** Dawajcie sycery smętnym a wina tym, których serce jest w gorzkości: **7.** niech piją i zapamiętają nędze swojej a boleści swojej więcej niech nie wspominają. **8.** Otwórz usta swe niememu i sprawam wszytkich synów mijających, **9.** otwórz usta twoje, skaż, co jest sprawiedliwego, a sądz nędznego i ubogiego. **10.** Niewiastę mężną któż znajdzie? Daleko i od ostatecznych granic cena jej! **11.** Ufa w niej serce męża jej a korzyści nie będzie potrzebował. **12.** Odda mu dobrym, a nie złym po wszystkie dni żywota swojego. **13.** Szukała wełny i lnu i robiła dowcipem rąk swoich. **14.** Zstała się jako okręt kupiecki z daleka przywożąca żywność swoją. **15.** I w nocy wstawała, i dała korzyść domownikom swoim i pokarmy służebnicam swoim. **16.** Oglądała rolę i kupiła ją, z pożytku rąk swoich nasadziła winnicę. **17.** Przepasała mocą biodra swoje i zmocniła ramiona swoje. **18.** Skosztowała i ujrziała, że dobre jest kupiectwo jej, nie zgaśnie w nocy kaganiec jej. **19.** Rękę swą ściągnęła do mocnych rzeczy a palce jej ujęły wrzeciono. **20.** Rękę swą otworzyła ubogiemu a dłonie swe ściągnęła ku niedostatecznemu. **21.** Nie będzie się bała domowi swemu zimna śnieżnego: bo wszyscy domownicy jej mają po dwu sukniach. **22.** Obicie sprawiła sobie, bisior i szarłat odzienie jej. **23.** Znaczny jest mąż jej w radzie, gdy usiedzie między starszymi ziemie. **24.** Rąbek urobiła i sprzedała, i pas podała Chananejczykowi. **25.** Moc i ochędóstwo ubiór jej i śmiać się będzie czasu potomnego. **26.** Usta swe otwarza mądrości a zakon miłosierdzia na języku jej. **27.** Upatrowała szczyżki domu swego a chleba próżnując nie jadła. **28.** Powstali synowie jej, i szczęśliwą sławili, mąż jej, i chwalił ją: **29.** Wiele córek zebrało bogactwa: tyś przewyższyła wszystkie. **30.** Omylna wdzięczność i marna jest piękność: niewiasta bojąca się Boga ta będzie chwalona. **31.** Dajcie jej z owoców ręku jej a niech ją chwala w bramach uczynki jej!

Biblia Jakuba Wujka – przekład Biblii na język polski wykonany przez jezuitę, Ks. Jakuba Wujka, wydany w całości po raz pierwszy w roku 1599. Wujek pracował nad nią w latach 1584–1595.